

REDA PUODŽIUKĖ

ILIUSTRAVO TANIA REX

Ne Eilinė diena
BALIONIŠKYJE

baltos lankos

Balioniškyje pakėlęs akis į dangų matai ne saulę ar debesis, o spalvotų balionų galybę. Nenusakomo grožio oro kamuoliai – tai sklendžiančios žmonių svajonės. Nuo jų saulėtą dieną oras nušvinta margais spinduliais, todėl gyvenimas čia rodomi lyg vaivorykštėje.

– Ak, kaip gražu! – Tetulė žvelgia aukštyn, lauko kavinėje ragaudama cinamono raguolį.
– Oi, kaip norėčiau nustverti... – Pievoje trepsi mažos kojelės.
– Aš tikrai vieną dieną jį pasieksiu! – murma pakumpęs dėdulė, prie perėjos laukiantis, kol atsimerks žalia šviesoforo akis.

Norint nučiupti žemiau kabančius balionus, užtenka rasti, kur pasilypėti. Įlipus į medį ar įkopus į aukštesnį kalną visai nesunku juos nustverti. Mažesni vaikai įsigudrina pasiekti svajonių balionus užsiropštelę tėčiams ant pečių.

Bet žemai plaukiojantys balionėliai sugauti džiugina labai trumpai: jų spalva greitai blunka, iš jų tuoj pat išgaruoja oras ir balionai subliūkšta. Gyvenimo svajonėmis vadinami didieji oro balionai, galintys svajotoją nuskraidinti toli, iš tiesų sunkiai pasiekiami.

Todėl šio nepaprasto miesto gyventojai labiau mėgsta žiūrėti aukštyn, grožėtis ir dūsauti, užuot sukę galvas, kaip pasiekti svajonę.

Elmio svajonė – žalias
balionėlis geltonu kaspinu.

Nors kitų svajonės, skriejančios šalia, mirga įvairiausiomis spalvomis, savas balionas jam pats gražiausias. Elmis nori greičiau užaugti, tada bus aukštesnis ir tikrai sugalvos, kaip jį pasiekti. O dabar kasdien ateina į parką pasigrožėti pasakišku dangumi.

Elmis visada sėdi ten pat – ant atokaus suolo po pūkuotu maumedžiu. Čia pat dažnai prisėda Juna, liūdna mergaitė iš gretimos laiptinės. Liūdėti šiame mieste – labai keistas dalykas.

